

МИЛОВЧЕ

Списание за најмладите во Македонија

Здраво другари пионери

Штом разбрав дека сте се вратиле од летуење одма решив да излезам од печатарската машина. Сакав да се сстанам со вас да ви кажам прикаски и песни а и вие да ми кажете како го поминавте летото. Појдов и решив да се распрашав за вас. На пат сретнав еден штрк. Ја затворив својата страница на која што беше нацртана жаба, за да не ја клукне, мислејки да е жива и го прашав:

— Штрк, Штрк, Балабан, сретна ли некој пионери?

— Пионери?. Несум. А ти сретна ли некоја жаба? Знаеш сакам да се простам со жабите.

— Не сум. — реков, ако сретнам ке ти ја пратам..

Подолу сретнав еден полски глушец, па го прашав и него, а тој скокна како попарен.

— Какви пионери?. Јас со нив сум на ратна нога. Тие ме бркаат затоа што по некогаш во тугја ченка влагам да скиtam. Гледам од глушецот нема да разберам па кинисав по пат.

Идам така и мислаи: „Кај се пионерите? На река ги нема, во гора не се, нигде ни

трага од нив!“

Подолу сретнав една вервеница. Симнав со почит капа, се поклоњив и прашав:

— Другарице опашице, кај се пионерите?

Таа ме понади со едно оревче ама незнаеше да ми каже ништо. Прашав и едно зајаче и едно славејче, и едно мравче.. Ама никој ништо незнаеше.

„Ете, си мислам јас, пионерите ги нема. Ова нешто треба да значи!“

По еден ден идејки по патот видов една голема бела кукја. „Да влезам мислам јас, овде да прашам“.

Кога внатре во секоа соба пионери.

— Здраво! викнав јас и ги прашав:

— Кај сте вие? — ве барам два дена.

А тие, јунаци, се собрале на училиште да учат. Седнав во една клупа и им раскажав пет прикаски и пет песни. А сега, друже, дојдов до тебе да ти кажам за гроздоберот, есента, птиците и многу, многу други работи.

Твој верен до века
„Титовче“

На 25 септември започна пленарниот састанок на Централното Векје на Народната Младина на Југославија. На тој састанок во прв ред се размотри прашањето за пионерската организација. Во пионерската организација има многу деца, на кои им треба знање, учење веселба и играње.

По рефератот кој изнесе некои слабости на пионерската организација, Пленумот цел ден дискутираше да се избегнат тие грешки во иднина, да се засили пионерската организација и да стане уште поарна. Зборено е за пионерските штабои по ресните и срезоите, кои ќе раководат со пионерските одреди. Зборено е за отворуење на пионерски домои, кои ќе им пружат на пионерите одмор и забава по школото и работата. Со помошта на Народната Власт ќе се уредат пионерски паркови. Пред организацијата стои да им помогне на пионерите во физкултура, излети и слетови.

По тоа се донесе Статут на пионерската организација. Во тој статут се кажуе каков требе да е пионерот, кои се неговите права и задолженија.

КУРИР

Кога е дванаесет во полнокј по градоите, саатот негде чука а по селата некој петел мамузар кукурика, тегнејки ја шијата до близу самиот месец. А на секое едно место кај нема саат и кај мамузарот не пее од почит да не ја разбуди својата пријателка Лисица, полнокјта ке ја познаеш по своите трепки. Наеднаш ке се тиш како по дванаесет невидими ракои ти се закачиле на трепките на левото и десното око, ке те покрие магла и ти се приспивуе.

Така стана со партизанскиот курир Димо кој се затекна во една шума во времето кога прв пат се гласат петлите.

Било како било, но Димо заспа со пушката во раце и важно писмо во пазуви. За час околу него се насобраа шумските жители важно расправајки кој е и што. На скрка Димо многу пати минуел тука. Го познаваа и белите перуги и свilenата бубалка и ланското врапче.

Излезе еден крт од својот подземен двор и викна:

— Грагјани јас слушам чекори. Иде некој!

— Може Германците! — ше-

пна црвената бубалка и се сети на нивните тешки чизми.

— Ако са Германците ке го фатат курирот и ке му го земат писмото! — дополнни сигналната светулка гаснејки го фенерот.

Се возбудија сите, почнаа да се договоруат и решија верверицата да се качи на највисокото дрво и да погледне на сите четири страни — ако се Германците да го разбудат курирот.

Додека трепнеш со око верверицата се качи на врв на едно дрво, се потпра на опашката и погледна на исток, запад, север и југ.

— Темно е! — рече таа. — Ништо не се гледа! Да пратиме извидница, да види што е и да ни јави. За извидница пратено беше врапчето, које од ништо не се плашеше осем од црниот мачор на дедо Томе, селскиот одборник. Како татарска стрела врапчето летна. Додека трепнеш со око и врапчето се врати.

— Непријателот! — извика и по тоа се сокри. Се узбудија сите само умната желка повика:

— Тивко, грагјани, тивко.. Без нервоза. Требе да го спасиме курирот. Предлагам да го разбудиме. Нека дојдат сите штурци со своите виолини и нека свират. Од нивната свирка ке се разбуди и дедо Медо од зимскиот сон, а камоли едно дете.

Се собраа штурците и за-

виреа. Сите ги затнаа ушите од таа громотеица, ама детето не се разбуди. Свираа тие, свираа и ги искинаа сите жици на виолините а курирот спиеше и се осмевнуеше во сонот.

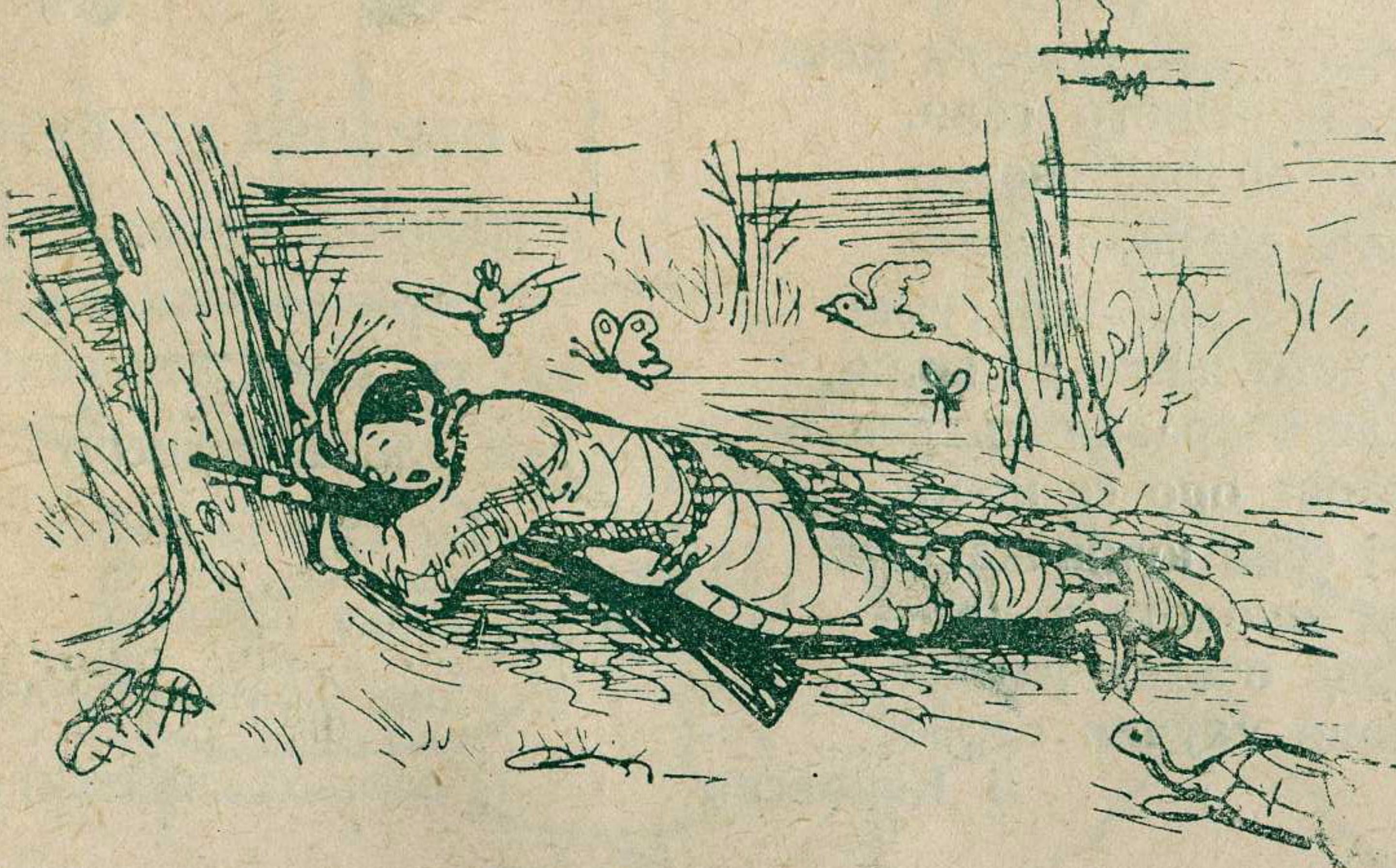
— Не се разбудуе! Предлагам да го промениме течењето на потокот право на него. Од водата ке му застуди и ке се разбуди, — рече некој. Ова беше арно смислено. Се со браа сите мравки градители да пресметаат за кое време може да се спроведе тоа. Додека трепнеш со око сметката беше готова: Текот да се нанесе на детето беше потребно седумстотини милиони години деветстотини месеци, петнаесет дена и седум часи. Убаво, ама Германците можеа да стааат тука секој час.

Другари, — викна ежот кој го разбуди детето ке биде пофален во Сидниот весник. Да бидеш пофален не е малка работа сите шумски жители паметеа колку се гордееше

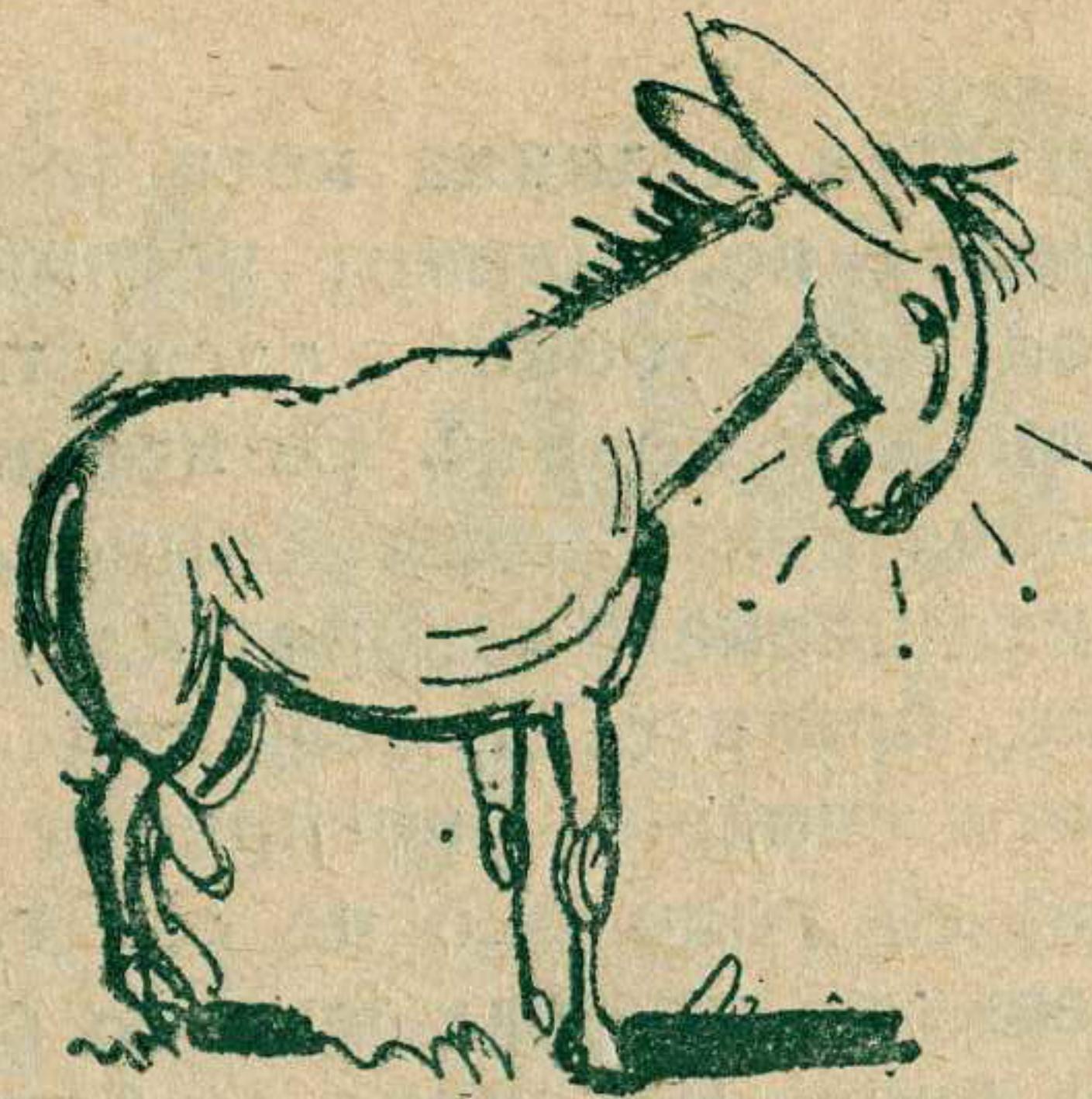
пчелата медница кога ја пофалиа во ѕидниот весник, за тоа што боцна еден пијан контраш во нос. Се крена пеколна врева: осите брмчеа, птиците цвркаа, изворот клокотеше, брезите шумеа, ама... детето спиеше. Прозирниот сон, кој со голо око не се гледа беше го стиснал јако во своите раце. Чекорите се ближеа, се поечко и поечко. Требеше бргу да се мисли. Наеднаш помегју две дрва излезе нешто црно и страшно, со готеми уши. Додека трепнеш со око сите бубалки се сокрија. Само Диме спиеше. А тоа „страшно и црно“ се доближи до курирот и рикна јако, дури дрвата во седмата гора се најдија. Диме се разбуди и погледна. Пред него стоеше со семично магаре. Се сети на задачата која му беше поставена, скокна и го јавна магарето:

— Ајде долгоуштец, галоп. ★

Писмото беше на време пре

ШКОЛСКИОТ СВОНЕЦ

дадено на штабот на партизанскиот одред. Во него стоеше да се изврши акција на некој непријателски гарнизон. Другиот ден навечер со десет митролези, триесет пушки седум лопати и девет коси непријателот беше пратен таму од каде никој не се вракја. Ди ме беше пофален пред цела бригада, магарето го зедоа во комора и му укажаа чест да ги носи казаните за јадење. А бубалките.. Тие во својот си ден весник го описаа тој настан со пофала на сите жителите шумски.

Сл. Јаневски

СЕЛО

Крај бистра планинска река си лежи нашето село, ко мало орлово гнездо во дрвје скриено цело.

Сред село широко гумно кај в лето жито се врши, а после в празнични денови со радост оро се крши.

В крај село кукјичка бела до неа школото ново — кај прва осетив радост, кај прво научив слово.

Л. Каровски

Летото мило мина
ко убав сладок сон,
школскиот свонец бие, —
не вика негов свон:
„Брзајте деца мили
во ново школо пак,
ново ве знање чека, —
на мајчин јазик драг!“
Школото ново, чисто,
се бели се во вар,
знаење ке ви даде, —
знаење светол дар!
Народно школо, деца,
ве чека сега вас,
школскиот свонец бие, —
ве вика негов глас!

Ванчо Николески

СТРАЧКА ШАРЕНА

/ Народна песна /
— Страчка шарена
кај си била денеска?
сум гледала унери*. —
— Јас сум била на пазар,
Жена мажа продава
з' едно фелче јаболче.
* (Унери = чудеса)

ТИТО — ТИТО

Беше тоа под окупацијата. Познавав едно мало дете по име Владислав. Лицето му беше суво и бледо, секогаш себлно, но очите му беа светли.

Незнам зашто, ние со тоа дете бевме непријатели. Владислав одеше секогаш сам и веден нешто мислеше.

Еден ден го видов како седи на една клупа. Беше се згрчил како клопче, и црташе нешто на земјата меѓу своите нози со една прачка. Се прибрадов до него без да ме сети. Сакав да видам што црташе. Се гледаше по згрченото му лице оти беше многу завзет во работата си. Уште еден чекор пристапив и застанав. На земјата меѓу неговите нозе беше нацртана петокрака свезда, во која Владислав гледаше со светнали, како фарови

очи. И јас пламнав и викнав:

— Смрт на фашизмот! — Слобода на народот!

Косата му настрхна и викна:

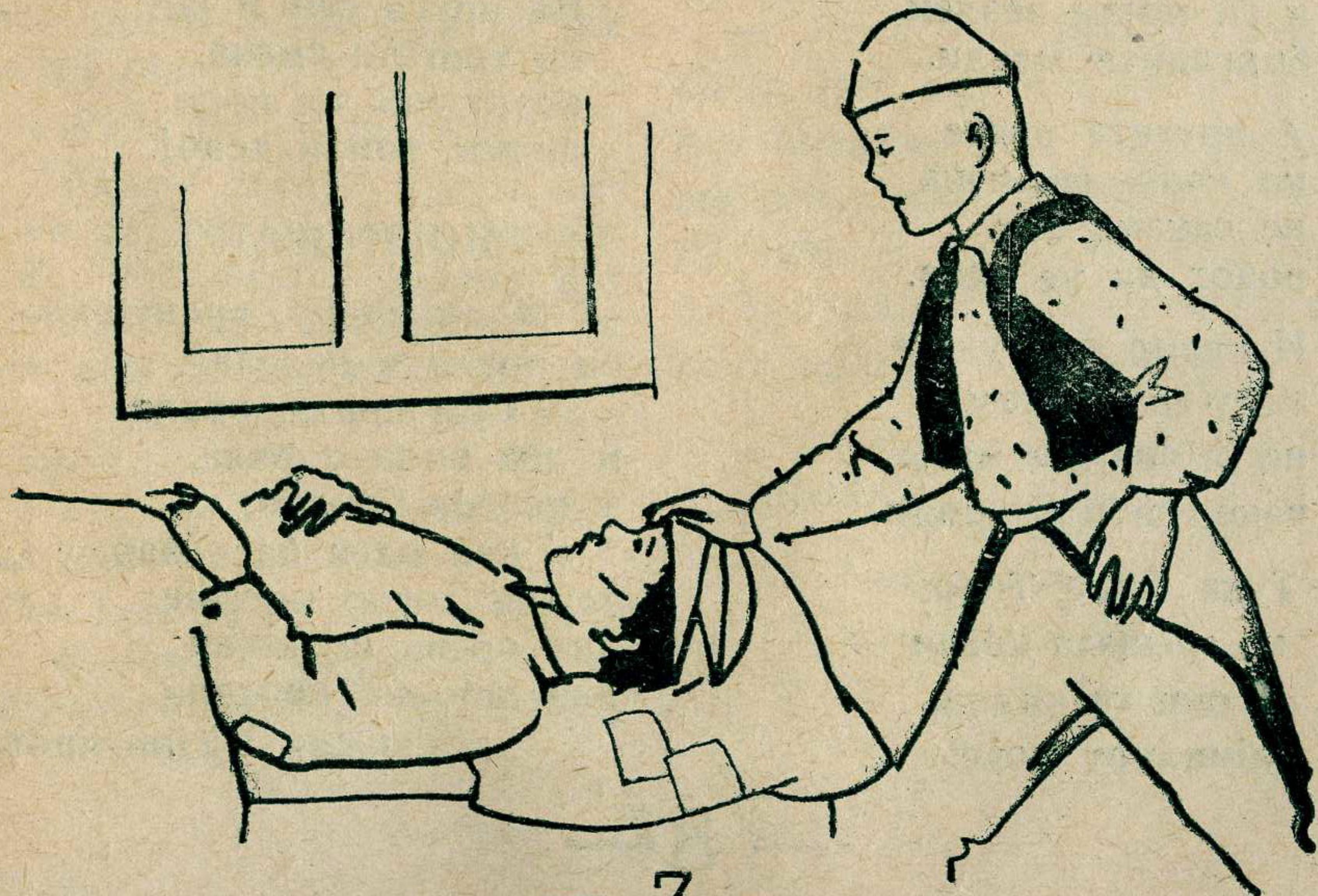
— Да живее слободата!

Еден нед го донесоа Владислав на смртниот час кај нас. Научив како станало со него. На улицата го фатиле неколку Германски војници и го терале да рече: „Капут Тито!“ Детето разбира се не кажало ништо, Еден од фашистите го удри со раката на леворверот по глава.

Малиот Владислав паднал облан во крв. После го донеле кај нас. Кај нас детето напрегајки последни сили го збрчка малото лице, очите му светнаа и тој прозбори со тивкиот глас:

Тито! — Тито!

Иљами Рифатовски
пionер

Пионер на младинската пруга

На пруга сум и јас
во третата смена,
наближуе есен
се скратуат деној.

Дожд есенски врне,
ветрец лисја кине,
но работам, друже,
јас од зора сина.

Што работам таму?
Сега ке ти речам:
бигадата копа,
а јас вода влечам:

Со две стомни полни
десет пати на ден,
и ги појам везден
бригадите млади.

А пругата расте,
ко напролет река,
не сакаме ние
возот да не чека.

И курир сум уште
таму ваму одам,
не ја срамам мама
ваков што ме роди.

Тука беше Тито,
на скрекјата ковач —
со очи го видов,
најмилиот човек.

Јас чираче бедно
работев без почин,
и не учев в школо
бев слепо при очи.

На пругата тука
јас научив писмо —
и сега сум, мислам,
ко планина висок.

Возот уште малку
низ пруга ке лета,
возот полн со јаглен —
радост наша света.

Тогаш скрекја чудна
ке ни полни гради,
ке имаме име —
ударници млади.

О, голема скрек'о,
кој со нас се мери?
Титови сме ние
смели пионери.

На пруга сум и јас
во третата смена,
возот нас ни носи
јаглен, топли деној.

МОРИ ВРАНО

— Мори врано, вранушко,
си орала в недела!

— Сум орала, орала
и два вола одрала,
и дебела кобила;

с' неа одев на павар,
тежок товар носеше:
два орева шупливи,
две јаболка црвливи.

Стијан Чилингиров

Mjeshtrija e Lecit para vaktit t' shkoles

Калерку синемонет
и пакоти на м'е азен и азаб

Nfi ditë Leci, ndersa po rrinte në klasë, ngrihet e u thotë shokve:

— Shokë, sot do të baj nji mrekulli, do të baj nji sihir!

Ata me nji herë i a plasën gazit. Por Leci vazhdoi serioz:

— ...Dhe do të shofim se kush do të dali ma i mençëm, ju apo unë!

— Ecila asht mrekullija jote!
— e pyeti tue u-tallë Pac Kokmadhi:

— Hajde këtu ti dhe ju të tjerët shifni!.. Kush ka nji lek dhe nji shami?...

— Kam unë — tha Paci.

— Shumë bukur! Tashti undo t'a vej kët lek me tavolin e do t'a mbuloj shami. Më marifetin t'im dhe mbasi te them ato që dij unë, do t'ë marr lekun pa e prek fare shaminë!...

— Ha.. ha.. ha...! i a shkrëpen prap gazit ata.

Por Leci pa e prish gjakun, nisi të flasi disa fjallë të pa kuptueshme, herë tue mbyll sytë,

herë tue i çel fort dhe ndërkaq lëvizte dorën e djathtë përsipër tavolinës dhe poshtë. — (Duhet të dini se Leci kishte mëshef ne mes gishtave te dores se djathi nji lek tjeter). — Ne fund qini droi!...

— Te dashtun shoke — u tha atyne — ja leku!... dhe u tregoi lekun qe kishte pase meshef ne dore.

Te gjithe mbeten si te habitun, por vetem Paci s'e humbi kurajon. Me nji here hoqi shamine dhe bertiti:

— Eeee... po ja ku asht leku!.. Ha ha ha!...

Te gjithe gajasen se qeshunit Kur pushuen. Leci u tha tue kafshue buzet:

— Ju qeshet shume, tashte do te qesh une. Ket lek qe ash mbi tavoline, po e marr une se me takon mue. Ju thash se do t'a merrsha pa e preke shamine?.. Tashti falenderoj Pacin që mori mundimin dhe e hoqi!...

— Ah ç' ma punoi — thiri Paci Kokmadhi tue rrudhe turjt.

Dhe Laci qeshi sa u shkri gazit!...

Paf-pif!...

Четвртото јајце

Во гнездото на голабицата, едно утро забелеа три јајца. Таа се зарадуе и запеа како никогаш до тој ден.

Часкум веста се разнесе по гората.

— Честито, честито!.. Зароморе потокот сопињајки се на камења.

— Честито, честито!.. Зашу молеа буките, веднејки се над потокот да си го огледаат лицето.

И честитаа на голабицата и печурките, бубачките, птиците и ..полека на тоа се забраи. За цело време голабицата лежеше во гнездото чувајки ги јајцата. Се плашеше да не дојде верверицата и да ги искриши сметајки ги за ореви. Еден ден голабицата и се помоли на својата роднина ластоица:

— Свакје, молам те почувам го гнездото докога отидам малку на поток да си ги измијам крилата.

Се согласи ластоицата и застана покрај гнездото. Седеше така, дури малку и задрема кога нешто пред клун и за брмче. Ги отвори очите и виде една бубалка. „Ммм, ммм“, помисли ластоичката, пред ме не лета бубалка а јас дремам. Не е убаво тоа“.

Ги растегна крилата и за час се изгуби во густите лисја по бубалката. Кога остана гнездото без пазител долета

една црна птица позната по име Кукаица носејки во клунот јајце. Се спушти до гнездото, го остави јајцето и одлета. По некое време се врати голабицата и кога го виде гнездото подзина. Внатре беа четири јајца!

Сиротата знаеше дека остана три јајца а ваму навогја четири.

„Може.. може ластоицата станала јајце. Ако од јајца стануат птици, зашто и птици те не би се претворуеле во јајца?“ — си мислеше таа.

Во тоа време на соседната гранка застана стручката Страворка од Стражково а голабицата и викна:

— Кумо Страворко, незнеш ли од каде се во моето гнездо четири јајца.

Кума Страворка ја погледа строго.

— Да си учела природознание би знаела дека јајцата се од птици. Значи тие се твои.

Кога ја кажа таа голема умност таа гордо одлета на гости кај својот сват Гавран Гавровски.

— А..!, — се зачуди голабицата!.. Умна е Страворка. Како тоа јас не се сетив порано?

И Голабицата се смири.

Кога едно утро во гнездото нешто закрика.

— Цап — цуп — цап! и
едно јајце испука.

— Цап — цуп — цап! и
едно бело главче со замижани очиња угледа свет.

— Папо! — му беше првиот збор, кој после долго и неуморно го повторуеше. Додека мајката отиде да донесе јадење за малиот голаб, веке и второто чедо се испили. Не за долго и третото јајце испука.

Сега веке голабицата имаше полни крила работа. Во гнездото лежеа три голи пилиња и едно јајце.

И додека десет пати да мавнеш со крила и четвртото јајце почна да кврца.

Кврц! Мрц! Прц! — Голабицата и сама чукна неколку пати со клунот да му помогне на четвртото чедо да излезе на бело видело и да викне: „Папо!“

Ни гром од ведро небо, ни

месец во бел ден, ни снег во лето не ќе ја зачудеше голабицата толку — колку ја зачу дуе темно-сивото главче што излезе од јајцето. Трите први дечиња беа бели и убави, ама четвртото — четвртото беше како од кафе излезено.

Сега цел хор од птици ја пееја химната на јадењето:

— Папо! Папо!..

Цел ден леташе голабицата и носеше во клунот бубачки, ранејки ги четирите отворени клунчиња.

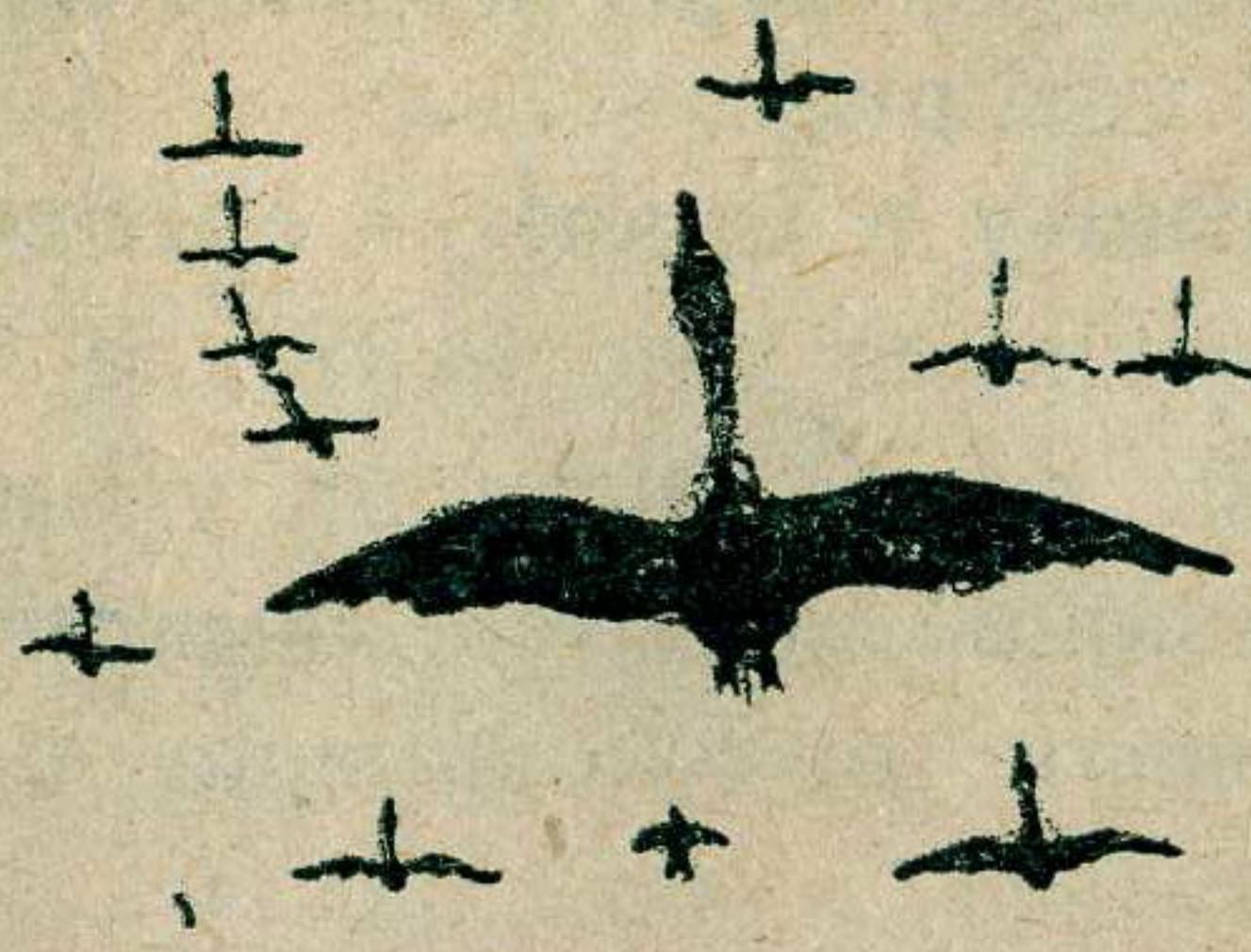
За ова што стана во гнездото, голабицата и кажа на ластоицата и ја помоли да не кажуе никаде. Ластоицата кажа на клукалецот, клукалецот на пупунецот — од клун на клун и за црното чедо на голабицата разбра цела гора.

Птичињата пролетаа, јак нејки ги крилата. Голабицата леташе над нив вардејки да не паднат во некоја дупка.

Цело лето трите бели и едното темно-сиво пиле летаа натака-навака.

На есен едно утро ластоици те и штркоите кога одлетаа на југ, тугјото птиче одлета негде и веке не се врати. Само понекогаш се слушаше оддалеку чуден глас: „Ку-ку!..“

А кога првиот студен ветер

ги соголи буките, еден штрк и довикна на голабицата.

— Голабице, до година да си го чуваш гнездото, зашто кукаицата пак ќе ти остане во него јајце.

УЧИЛИШТЕТО НА ПАТЧИЊАТА

Денес е првиот училишен ден. Деца од сите страни, со нови книги и моливи, со торбичиња преку рамо брзаат во скоро варосаното училиште. Стариот паторок Павле, кој по цел ден пливаше во селскиот вир, реши оваа година и тој да отвори за малите патчиња училиште.

— Пат, пат, пат! — викаше тој со својот дебел глас.

— Пат, пат, пат! — му одговараа патчиња со тенок глас.

— На училиште, на училиште! Сите патчиња на училиште! — викаше тој на пачешкиот јазик.

И за час, од сите страни брзаа патките со своите дечиња — патчиња, за да ги упишат на училиште кое се отворуеше за прв пат. Стариот паторок Павле, со очила на носот и големо гускино перце во десното крило ги запишуеше патчињата во една дебела книга. Една шарена патка водеше за рака едно мало и многу немирно паторче.

— Многу е мило! — одговори пачешкиот учител Павле.

— Ке учам, сакам да учам!

— викаше малото немирно паторче и подскокнуеше од радост.

— Да си го чуваш гнездото! — викна и ветерот и го симна последниот лист на сто годишниот даб, кој потонуеше во долг сон.

C. J.

УЧИЛИШТЕТО НА ПАТЧИЊАТА

— За во забавиште! — рече стариот пачешки учител строго, ги избриса очилата и го запиша во дебелата книга што се викаше „Дневник“.

Наскоро уписот беше готов. Започна да работи пачешкото училиште во староит селски вир зад скршената воденица на дедо Недо. Патчињата чисти и измиени наседнале на белите камења да ти е мило да ги гледаш. Секое паторче држаше во рацете по едно кокошкино перо.

— Па, па! — А, а! — викаше стариот учител.

— Па, па,! — А ,а,! — повторуеа патчињата на глас.

Пачешкиот учител ги пишуеше словата на една стара пешушка, која лежеше во барата и му служеше место табла. Се кој ден пачешкиот учител ги учеше слова патчињата и им ги проверуеше задачите. Тие што немаа изработено ги остануеше да клечат зад таблатата.

Ден за ден учењето напредуеше. На крајот на годината патчињата научија да зборат две букви: „П“ и „А“ да пеат пачешки песни од буквите „П“ и „А“ и уште многу други работи составени од „П“ и „А“ потребни во пачешкиот живот. Ванчо Николески

Нешто за црнците од Америка

Познато е дека поред нашата бела раса постојат уште, така наречени, жолта, црвена и црна. Под жолта се сметаат лугје кои живеат далеку на исток Кинези и Јапонци; под црвена Индијанците од Јужна Америка, кој потиснати од белите лугје, се многу малку останати; под црна раса се подразбираат црнци кој живеат во Африка, Америка, итн.

До пред неколку десетини години црнците во Америка беа робови, тепани и убивани сегде и од секого. Тогашниот американски закон не ги заштитуеше црнците. Дури пред видуеше најстроги казни за најмал иступ на еден црнац.

Ако зажелеа неколку бели лугје, отруени со омраза или алкохол, можеа да линчуат црнец без да одговарат за таја своја постапка. Линчуење значи да во општ наступ на бес неколцина убијат некого со камења, ножи или го обесат.

Денеска, црнецот не е више роб но.. тој е уште обесправен, црните деца неможат да идат на училиште со бели деца, во секое кино, ресторант, парк не можат да влагат

цирнците. На ова место важно е да подцртаме разликата помеѓу „демократијата“ во Америка и нашата демократија. Црнците кај нив би требеле да преставуат малцинство. Погледните сега на малцинството кај нас во ФНРЈ особено во Македонија кај има Албанци, Турци и Власи. Како што знаете албанските и турските пионери од Македонија одат во свои училишта и учат на свој мајчин јазик. Кај нас Турците, Албанците и Власите, од други федерални републики другите малцинства: Маџари, Талјани и други на сите наши избори гласаа на демократски начин. А во Америка? По сите страни организирани банди пушкаа во куките на црнците за време изборите, да ги спречат во гласање, и ако црнците се бореа заедно со сите други антифашисти против фашизмот, кој ги прогонуеше.

На Мировната конференција во Париз јасно се виде западната „демократија“ и нашата демократија која е најблиска до Советската. Прашанието за Трст и безброј други тоа го покажаа.

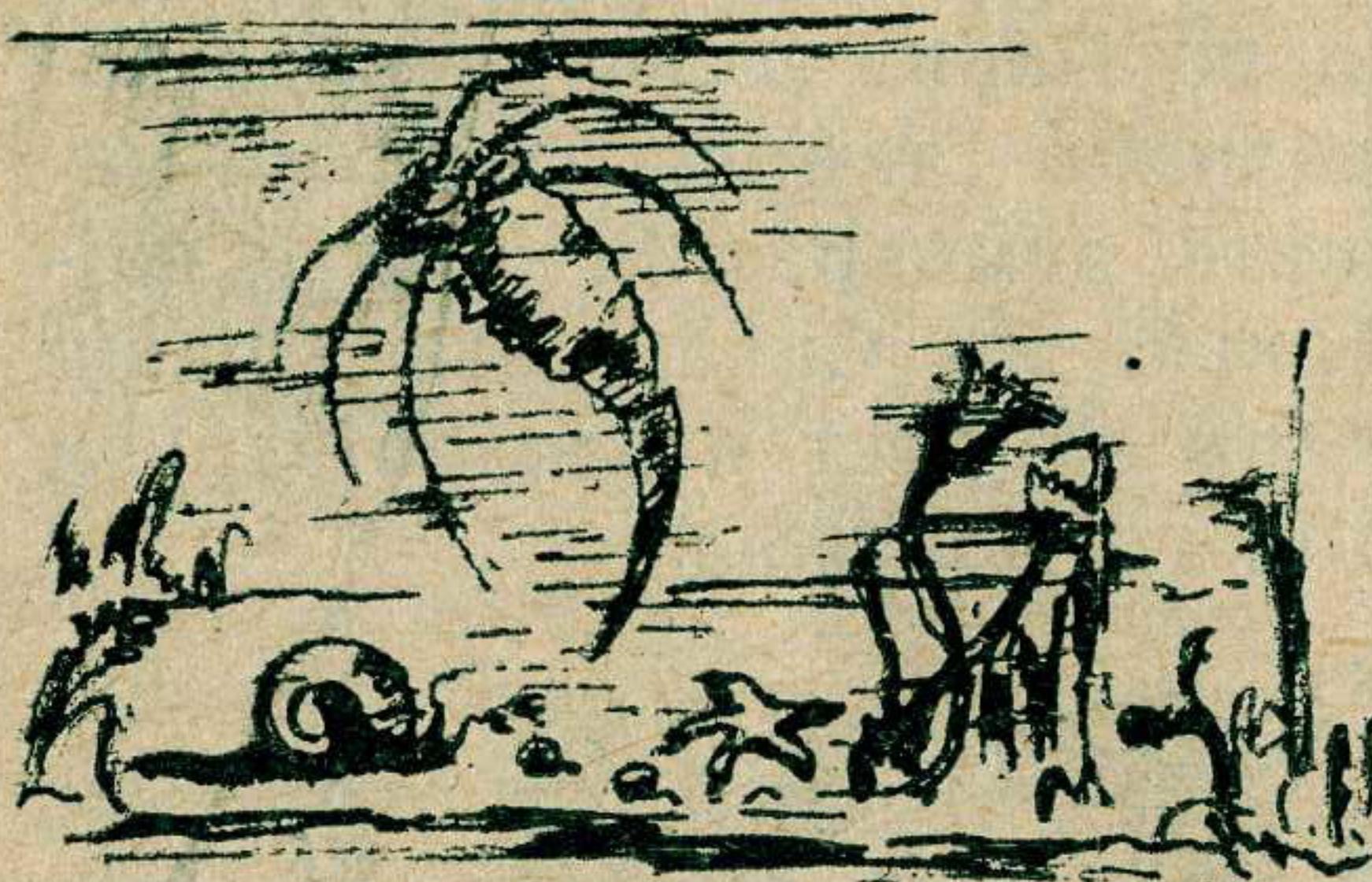

Нешто за вашиот кружон

ПОСТАНОКОТ НА ЗЕМЈАТА

Преди многу илјади години започна животот на нашата планета — Земја која се оддели од својата целина солнцето и така сама започна да се врти во високата воздухот и постепено да се расхладуе. Такви планети во високата — или како што ја вика нашиот народ небо, има уште и тие си имаат свои имиња: Венера, Марс, Јупитер, Уран и тн. Тие сите заедно со земјата се вратат околу себе си и солнцето кое ги осветлуе. Науката, која ги изучуе тие јавленија и небесните тела се вика астрономија а луксично астрономија.

Тоа големо парче одронето од солнцето, така ужештено започна да се врти око својата замислема оска и полека од таа маса стана правилна топка, која на врвите е малку за

равната како што ни покажуе науката физика, дека тркале-
стите тела (топки) при силното
вртење се шират а на врвите
се сплескуват. Тоа можеме да
се увериме ако земеме две

укрстени алки и ги постави-
ме на една оска и со преноси
телната сила вртиме силно.

Така образуваната голема топка на површината и длабочина до сто метра се олади на неа, над неа и во неа, започна живот. А среди ната на јатката и ден денеска е виждана материја. Тоа ни го докажуат ерупциите — експлозиите на вулканите, кои стапуваат на различни места по нејната површина која блика лава — растопена, материја која уништуе и вкаменува што ќе најде пред себе. Експлозиите се пратени и со земјотресенија и по тој начин постапуваат многу острва и плавни наимени вулкански. Во Италија преди многу години ерупција големиот вулкан Везув, кој ги покри сите села и градови во својата околина и ги скамени. Денеска кога на учниците ги откопуваат најдуват на многу запазени предмети, скаменети луге и животни. При такви ерупции и земјотресенија формата на земјината површина се менуеше а големите дождои ги исполнуваат длабочините и пукотините со вода и на тој начин се образуваат реки, езера и мориња, во кои настана првиот растителен и подоцна и друг живот. Првите растенија и животинки беа толку нежни да од нив нема никакви остатоци.

Едвај подоцна кога тие живо тинки добија варни школки или пак други слични материји ние имаме остатоци и први трагои.

Сите тие, како аглите, морските црви и тн. се микроскопски видими, а подоцна; рибите, ракоите, разни црви и морски треви се почетоци на животот на земјата. Тие ко водни долго време не можеа да опстанат на суво, дури подоцна не ги прилагодија во органи за дишење спрам новите условија и многу од нив ста-

наа сувоземни и ја разнобрзација земјината топка. Во тоа време се појавуе рибата — првиот кичмењак. Од дишење на шкрги животните веќе дишат на плукја а различните тревки се преобразуваат во папрати, дрвје, буки и т. н. Земјата се разобрази уште поечко. Се појавуваат ползавци и птици слични на нив а по изглед на денешните лилјаци кои подоцна под делуење на временски условија телата им израснаа во влакна или перја.

ЕДНА ПОСЕТА

Една група пионери од град Панчеvo (Србија) недамна ги посетија македонските пионери — колонисти во село Јабука. Тие им разделиа на колонистите јаболки и школски потреби. На сликата се гледаат пионерите — колонисти со подароци.

Нашата народна армија

Секој ден, вие пионери, ги гледате војниците како маршираат и пеат. Тоа се војници од нашата Народна Југословенска Армија. Некој од вас, нарочно помалите, незнатаат како е образувана нашата Народна Армија.

Нашата Армија е образувана во најтешките дни во нашиот живот — во ропството. За време на окупацијата, кога народот стенкаше под окупаторскиот јарем, најсвесните синои на нашиот народ се креаа в планина да се борат со окупаторот. Така се створија први партизански одреди. Од ден на ден бројот на одредите се уголемуеше. Така партизанските одреди израснаа во бригади, дивизии, корпуси и на крај се претворија во голема и славна Југословенска Армија.

Како што гледате нашата Народна Армија се образуеше во крвавата и тешка борба. Нејзиниот водач во најтешки те дни беше другарот Тито. Таа се челичеше во големите крвави борби со поголемиот и многу добро наоружаниот непријател. Со крв и со борба таа го ослободи нашиот народ. Од малите партизански одреди денеска имаме: пешадија, артилерија, морнарица и други родови војска. Нашата Армија со своите јуначки борби го зачуди целиот свет.

Денешната наша Армија во многу се разликуе од некогашната. Во Армијата војниците не само што учат да се борат, него е таа и народно училиште. Многу војници кој незнатаат да пишат во војската учат писмо и се запознаваат со многу науки. Влегуењето во нашата Армија денес не е како некој пат. Влегуењето во Армијата денес преставува голема чест за секој младинец. Таква Армија во која доброволно брзат нашите младинци да влезат, денес преставува вардач на народните граници и на народната слобода.

Вие пионери, од ден на ден раснете и јакнуете. Вие сте синои на Народна Република Југославија. Ке дојде време и вие да стапите во Армијата, ке дојде ден и вие да сте чувари на слободата! Каква радост, каква чест е да си војник во славната Титова Армија!

А пак што значи да си без слобода? Тоа може да знае само оној кој живеел во ропство! Затоа слободата е нешто најскапо на светот, посакано од животта. Затоа многу ваши татковци, бракја и сестри го дадоа својот живот за оваа слобода.

Пазачот на нашата слобода е нашата Народна Армија. Затоа ние, пионерите ја сакаме својата Армија и се гордееме со неа.

Конкурс

Миналиот конкурс, кој го распиша „Пионерски весник“, веке се заборави. Стасаа стотици работи, од кои некои беа наградени и се се сврши. „Титовче“ сега во почетокот на школската година распишуе конкурс за најарни песни, прикаски, цртежи и модели од глина, пластелин, дрворез или едриличарски модели.

Песните не смеат да бидат извадени од некоја книга, на која ке се накалеми подпинсот на оној што ја препишал или преработил; песната требе да биде на оној кој учествува на конкурсот. Може да се пише за училиште, за пионерската организација, зимата, фискултурата и тн.

Прикаските требе да се оригинални како и песните. Цртежите требе да се прават на чиста, артија, со туш, црно мастило или боици. Моделите можат да се донесат лично во редакцијата а тие од внатрешноста можат да ги пра-

тат како пакет во затворена кутија преку пошта.

Песните, прикаските и цртежите требе да бидат испратени во затворено писмо, кое ке биде адресирано на следниот начин:

За награда се предвидени: еден фудбол, два шаха, повеќе убди книги, прибори за цртање и др.

Напред, пионери! До први декември оваа година чекаме ваши работи! Најарните песни, прикаски, модели цртежи ке бидат наградени и нивните работи печатени во „Титовче“ и изнесени на пионерска изложба.

За татковината, со Тито — Напред!

Жаба и глушец

Живеел еден глушец крај една река. Тој чул дека отаде реката има ченка за јадење. И сакал да премине, но не знаел да плива. Наблизу живеела една жаба. Глушецот и жабата биле добри комшии. Глушецот и раскажал на жабата дека од другата страна има повекје храна. На крај ја замолил да му каже како да премине на другата страна.

— Лесно, — рекла жабата.
— Јас знам многу да пливам. Ке ми се качиш на грб и јас ќе те пренесам. Но за да не паднеш и да се удавиш, најди еден конец за да се врзиме за едно. Глушецот донел конец и се врзале. Глушецот се качил

на жабата и таа почнала да плива. В среде на реката жабата сакала да го удави глушецот и почнала да го влече кон длабината на реката. Започнала борба меѓу двете животинки. Водата се залулеела. Во тоа време над реката летал штркот. Тој видел во водата нешто мрда. Се спуштил во реката и со својот долг клун ја фатил жабата заедно со глушецот и ја истргал на суво. На брегот на реката дури ја јадел жабата глушецот избегал и се скрил во една дупка. Така глушецот се спасил.

Кој копа гроб другому, сам пагја во него!

Кирил Кунески учител

Е С Е Н

Дуват силни ветрој, пагјат често дождој,
притиснала магла полиња и долој,
оголеле дрвца, повенало цвекје,
лисја жолтат, капат есен дојде векје.

На оцакот висок штркојте не шtrakат
опустеја блата-жабите не квакат,
се прибраја в земја мравки работливи,
во кошари молчат пчели лекокрили.

Отидоја дамна селиците птици,
славејчиња, штркој мили ластоиди;
одлетеа дружно од секаде збрани,
преку гори, водје, во топлите страни.

Есен... Дни се кусат. Се покрива слана.
Зима лута иде, пригответе храна,
дрва и алишта и све што ви треба,
оти то не пагја од синото небо.

Гјорги ВЕЉАНОВ

Арно ли е вака или не?

Арно ли е вака?.. Ако не е пишите ни зашто не е и како треба да биде. Најарниот ракопис или цртеж ќе го печатиме и наградиме со подврзан комплет „Титовче“.

Од Советскиот Сојуз

Московските пионерки на парада

Пионерскиот кружок на најмладите во СССР, учи во поле

Издавач: Гл. одбор на Народната Младина на Македонија
Редактор Славко Јаневски. Ул. 4 бр. 11 телефон 541 — Скопје.

Весникот излегуе еднаш месечно
Печатница и цинкографија „Гоце Делчев“ — Скопје